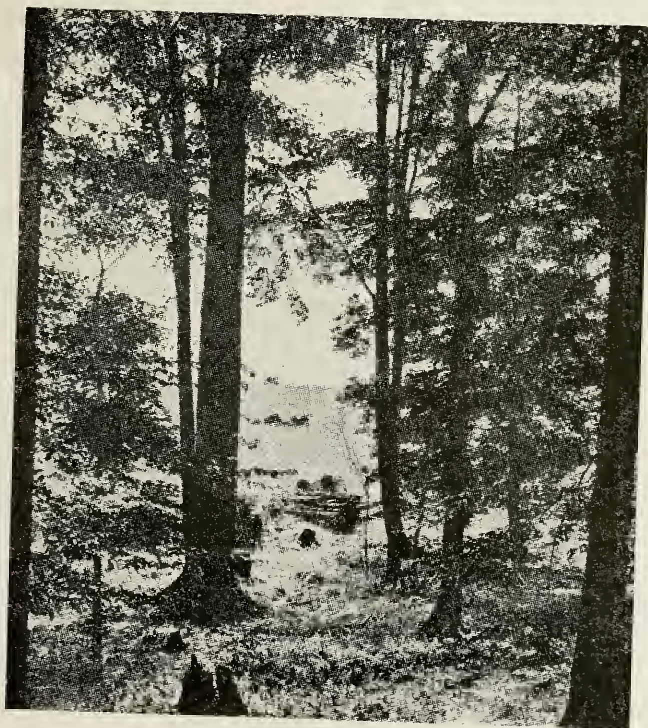
SKANDINAVIENS STJERNE

MAJ 1946 . 95. AARGANG . NR. 5

Den hellige Lund.

Det aaronske Præstedømme

Den 15. Maj er det 117 Aar siden Joseph Smith modtog det aaronske Præstedømme af Johannes Døberens Hænder. De Ord, som benyttedes ved denne Ordination, findes nedskrevet i Pagtens Bog, 13. Kapitel, og lyder saaledes:

»I Messiæ Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det aaronske Præstedømme, som indehaver Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium og Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse; og dette skal aldrig igen borttages fra Jorden, førend Levis Sønner atter frembære et Offer for Herren i Retfærdighed«.

Vi ved, at det var to lykkelige unge Mænd, Joseph Smith og Oliver Cowdery, der modtog denne vidunderlige Forjættelse fra Herren. Der er i Dag Tusinder af unge Mænd i Kirken, der har dette Præstedømme, som giver dem en herlig Anledning til at tjene og hjælpe deres Medmennesker.

Ogsaa i Den danske Mission findes der mange unge Mænd, som har modtaget dette Præstedømme. Værdsæt denne Gave efter Fortjeneste ved at leve efter de Krav, Kirken stiller.

Der er et Forhold, som afgjort kunde bedres indenfor denne Afdeling af Præstedømmet. Der kunde udvises mere Aktivitet af de unge. Naar der kommer Blade og Tidsskrifter fra Amerika, ser vi, at der er mange unge, som har en 100 % Rekord med Hensyn til Deltagelse i Nadvermøder, Præstedømsmøder, G. U. F. Møder etc. Lad os lære deraf.

Forældre, lær Deres unge Sønner om dette Præstedømmes Pligt og Velsignelse! Lad os opmuntre dem til at arbejde fuldt og helt for Kirken og derigennem for dem selv.

Orson B. West

Guds faderlige Barmhjertighed og Kærlighed

Af Ældste *J. Percy Goddard.*

Vor Sidste Dages Profet lærte, at gennem Kristi Forsoning vil hele den menneskelige Race med Undtagelse af nogle ganske faa modtage en vis Grad af Frelse, og at der gennem Guds Kærlighed og Barmhjertighed vil blive bragt Forløsning til omvendte Sjæle hinsides Graven. Der er lovet dem ,som modtager det barmhjertige Forsoningsoffer, der er tilvejebragt af Forløseren, og som viser Lydighed mod hans Befalinger, en herlig Ophøjelse. Som Paulus siger:

»Men, som der er skrevet: Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elsker ham.« — 1. Kor. 2: 9.

I Stedet for at true Folk til Retfærdighed ved at fortælle dem om ubarmhjertig og evig Straf indgyder Mormonismen Menneskene en Forstaaelse af deres medfødte Muligheder og viser dem de vidunderlige Herligheder, der venter de trofaste. Kristen Ortodoksi, især for et Aarhundrede siden eller mere, ledede Menneskenes Tanker nedad, formanede Menneskeheden til at have de fortabte Sjæles Elendighed i Helvede for Øje. Mormonismen leder Menneskets Blik opad mod den højeste Himmel for der at beskue den Magt, Herlighed og Ophøjelse, som Børn af en guddommelig Fader kan opnaa gennem Evigheders Fremadskriden.

Faderen til alle Menneskers Aander.

I det Sidste Dages Evangelium er gengivet den Lærdom, at Gud i virkelig og bogstavelig Forstand er Fader til Menneskenes Aander. Disse Aander havde en Forudtilværelse, i hvilken nogle var mere lydige og gjorde større Fremskridt end andre, og her findes Forklaringen paa Ulighederne i Menneskenes Naturer.

Lad os iagttage nogle faa af Det ny Testamentes Lærdomme:

»Se, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os, at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi er det. Derfor kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham.

I elskede! nu er vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at naar det aabenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er.« — I. Johs. 3: 1—2.

»Fremdeles, vore kødelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os Aandernes Fader og leve?« — Hebr. 12: 9.

»Thi i ham leve og røres og ere vi, som ogsaa nogle af eders Digtere have sagt: Vi ere jo ogsaa hans Slægt.

Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst og Opfindsomhed.« — Apost. Gern. 17: 28—29.

»Aanden selv vidner med vor Aand, at vi er Guds Børn. Men naar vi er Børn, er vi ogsaa Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres med ham.« — Rom. 8: 16—17.

Vi tror, at Gud elsker sine aandelige Børn og fremfor alt ønsker dem Fremgang og evig Lykke.

Hvilken Opmuntring er det ikke at kunne leve i den Forvisning, at i os findes der en guddommelig Spire! Hvor styrkende er det ikke at vide, at i os findes der en guddommelig Aand, som ikke maa forurenes! En saadan Lære forøger vor Forstaaelse af den menneskelige Sjæls Værdi og besjæler os med en stor og ædel Karakter og høje Idealer.

I Lyset af vor Lære om Guds bogstavelige Faderforhold bliver denne Mesterens Opmuntring: »Vær I derfor fuldkomne ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen« (Matt. 5: 48) mere end kun en Talemaade.

Vore Kritikere fortæller os, at vor Opfattelse forringer den Almægtige; men dette er dog langtfra Tilfældet. Vi ønsker ikke at gøre ham mindre mægtig eller ufuldkommen; men vi ophøjer kun i væsentlig Grad Menneskets Begreb om dets egen indre Natur og Muligheder. Hermed menes ikke, at vi som Personer ønsker at prale. Vi erkender ydmygt vore menneskelige Skrøbeligheder og Begrænsninger. Men læg Mærke til Væksten og Fremgangen fra Vuggen til Graven hos de viseste Mennesker, og naar vi véd, at der vil være

Evigheder, hvori vi udvikles herefter. hvem vil da paatage sig at sætte Grænser for en udødelig Sjæls Opnaaelser?

»Se, nu er vi Guds Sønner, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skal blive.«

Mange Boliger i Faderens Rige.

Frelseren lærte:

»I min Faders Hus er der mange Boliger, hvis det ikke var saa, vilde jeg have sagt eder det.« — Johs. 14: 2.

Det gengivne Evangelium lærer, at hele Menneskeslægten vil opstaa fra de døde, enten »til Livets Opstandelse« eller til »Dommens«, eller, som Paulus siger: »Der skal være en Opstandelse af de døde, baade af de retfærdige og de uretfærdige.« (Apost. Gern. 24: 15.) »Ligesom alle dø i Adam, saa skulde og alle levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15: 22.) Lige saa universal som Døden, vil ogsaa Opstandelsen, der blev tilvejebragt gennem Kristi Forsoningsoffer, blive.

Imidlertid, i Opstandelsen vil Menneskene opstaa for at modtage de Belønninger, de har gjort sig fortjent til ved deres Liv her paa Jorden; nogle vil være beredte til straks at betræde den evige Fremskridts Vej, medens andre vil lide en retfærdig Straf for de onde Gerninger, de har begaaet i Kødet.

»Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes.

Een er Solens Glans og en anden Maanens Glans og en anden Stjernernes Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans.

Saaledes er det ogsaa med de dødes Opstandelse; det saas i Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed.« — 1. Kor. 15: 40—42.

Dette korte Skriftsted i Paulus's Skrivelser bliver smukt uddybet i det 76. Kapitel i Pagtens Bog, hvori »Solens Glans« bliver fortolket som den celestiale Herlighed eller det celestiale Rige: »Maanens Glans« som den terrestriale Herlighed og »Stjernernes Glans« som den telestiale Herlighed.

Telestial Herlighed.

Angaaende dem, som vil arve telestial Herlighed, erklærer Joseph Smith og Sidney Rigdon:

»Men se, vi saa den telestiale Verdens Herlighed, og dens Beboere var saa utallige som Stjernerne paa Himlen eller som Havets Sand.

Og vi hørte Herrens Røst, sigende: Alle disse skulde bøje Knæ, og hver Tunge skal bekende ham, som sidder paa Tronen, i al Evighed.

Thi de skulle vorde dømte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger sit eget Herredømme i de Boliger, der er beredte.

Og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen.« — Pagtens Bog 76: 109—112.

Med Hensyn til dem, der vil arve denne mindre Grad af Herlighed, har vi faaet Oplysning om, at det er de onde blandt Menneskene, som efter at de er blevet retfærdigt straffet for deres onde Gerninger, vil blive forløste fra Satans Magt og indtage de Pladser i vor Faders »Boliger«, som de er beredte til at nyde.

»Disse er de, der er Løgnere, Troldkarle, Skørlevnere, Horkarle og de, der elske og øve Løgn.

Disse er de, der lide den evige Ilds Hævn.

Disse er de, der bliver nedkastet til Helvede og lider den almægtige Guds Vrede, indtil Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle Fjender under sine Fødder og fuldendt sin Gerning.« — Pagtens Bog 76: 103—106.

I dette Rige findes der utallige Grader, der er lige saa forskellige som Himlens Stjerners Glans. »Dette er dem, der ikke modtog Kristi Evangelium, ej heller Jesu Vidnesbyrd, * * * dem, som ikke vil blive forløste fra Djævelens Magt førend den sidste Opstandelse, * * * og som ikke modtager af hans Fylde i den evige Verden, men af den Helligaand ved de terrestriales Betjening.« (Pagtens Bog 76: 82—86.)

Terrestrial Herlighed.

Med Hensyn til det andet Rige af Herlighed læser vi:

»Og atter, vi saa den terrestriale Verden, og se: disse er de, som er af det terrestriale, hvis Herlighed er forskellig fra den Første-

fødtes Menighed, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forskellig fra Solens paa Firmamentet.

Se, disse er de, der døde uden Lov.

Og ligeledes de, der er de Menneskers Aander, som har været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kødet.

De, som ikke annammede Jesu Kristi Vidnesbyrd i Kødet, men siden efter annammede det.

Disse er Jordens hæderlige Mennesker, som var forblindede ved Menneskers Underfundighed.

Disse er de, som annamme af hans Herlighed, men ikke dens Fylde.

Disse er de, der annammede af Sønnens Nærværelse, men ikke af Faderens Fylde.

Derfor er de terrestriale Legemer, og ikke celestiale, og er forskellige fra disse i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens.

Disse er de, der ikke er tapre i Jesu Vidnesbyrd, hvorfor de ikke erholde Kronen over vor Guds Rige.« — Pagtens Bog 76: 71—79.

Af det sidste af de ovenfor citerede Vers fremgaar det klart, at de, der erklærer at være Kristi Tilhængere, men som ikke er tapre, vil finde deres Plads i det terrestriale Rige, og utvivlsomt vil mange andre, som erklærer at være Kristi Tilhængere; men, som ikke er »tapre«, finde deres Plads i det terrestriale Rige, og sikkert vil mange andre saakaldte troende finde deres Plads blandt de onde i det telestiale Rige. (Matt. 7: 22—23).

De, der opnaar terrestrial Herlighed, vil blive overvældet af Privilegier, som de formedelst den guddommelige Kærlighed og Barmhjertighed vil komme til at nyde; og deres Straf, hvis man kan benytte dette Ord, for ikke her i Kødet at have været Kristi lydige Efterfølgere, vil være deres Forstaaelse af de uendelige Kræfter og Herligheder, som de kunde have opnaaet, havde de været i Besiddelse af Tro og Ydmyghed til at modtage Naadegaverne, der frit bliver tilbudt den lydige.

Celestial Herlighed og Ophøjelse.

De, der opnaar den celestiale Herlighed, vil nyde Gud Faderens ophøjede Nærværelse og vil under Forhold, der er betydeligt mere gunstige end dem her paa Jorden, stræbe

fremad mod Fuldkommenhed og stadig tiltage i Visdom og Magt.

Et Menneske maa gøre mere end blot leve et hæderligt og dydigt Liv for at blive berettiget til at opnaa celestial Herlighed og Ophøjelse. »Jordens hæderlige Mennesker« vil blive belønnet i rigt Maal i det terrestriale Rige, hvor de vil modtage mere, end de kan gøre Krav paa som deres retfærdige Belønning. Men intet Menneske kan leve et Liv, der er godt nok og rent nok til, at de selv kan gøre sig fortjente til celestial Herlighed i vor evige Faders Nærværelse. Kun formedelst Kristi Naade kommer dette ophøjede og store Privilegium indenfor vor Rækkevidde.

Kristus brød ikke blot Dødens Baand betingelsesløst for hele Menneskeheden, de retfærdige og de uretfærdige, men ved sit Forsoningsoffer tilvejebragte han Tilgivelse og Forsoning for personlig Synd. Denne Tilgivelse bliver tilbudt paa visse Betingelser. Disse er Tro paa Kristus og ydmyg Lydighed mod de simple Krav fremsat af ham, som ved sit

Templet

Offer tilvejebragte Herlighed for dem af den vildfarende Menneskehed, som vil tro paa ham og holde hans Love.

»Og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for hele Verdens.

Og derpaa kende vi, at vi have kendt ham, om vi holde hans Bud.« — 1. Johs. 2:2—3.

»Og efter at være fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham.« — Hebr. 5:9.

Esajas siger, idet han forudser Kristi Mission:

»Visselig, han har taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig. Men han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar. Vi fo'r alle vild som Faar, vi vendte os hver sin Vej; men Herren lod al vor Misgerning komme over ham.« — Esajas 53:4—6.

»Thi se, jeg, Gud har lidt disse Ting for alle, paa det de ikke skulle lide, dersom de vilde omvende sig.

Men dersom de ikke ville omvende sig, maa de lide ligesom jeg.

Hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den største af alle, til at skælve af Smerte og bløde fra hver en Pore. — Pagtens Bog 19:16-18.

Dele af Synet af det celestiale Rige, som blev givet Joseph Smith og Sidney Rigdon fik de Befaling om ikke at nedskrive. Vi læser:

»Men store og underfulde ere Herrens Gerninger og hans Riges Hemmeligheder, som han viste os, hvilke overgaa al Forstand i Herlighed, Magt og Herredømme.

Og hvilken han befalede os ikke at skrive, medens vi endnu vare i Aanden, og de ere ikke tilladte Menneskene at udtale.

Ej heller formaar noget Menneske at kundgøre dem; thi de kunne ikkun ses og forstaas ved den Helligaands Kraft, som Gud skænker dem, der elske ham og rense sig for ham.« — Pagtens Bog 76: 114—116.

Idet de indrømmer det menneskelige Sprogs Mangelfuldheder, skildrer de brudstykkevis det celestiale Rige og nævner dem, der vil opnaa det:

»Disse er de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, blev døbte i Lighed med hans Begravelse, blev begravet i Vandet i hans Navn, og dette i Følge den Befaling, som han har givet,

Af de ved at holde Befalingerne skulle vorde toede og rensede fra

alle deres Synder og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse af dem, der er ordineret og beseglet til denne Myndighed.

Og hvilke sejre ved Troen og blive beseglede ved Forjættelsens Helligaand, som Faderen udgyder over alle dem, der er retskafne og sanddru.

Disse er de, der er den Førstefødtes Menighed.

Disse er de, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting.

Disse er de, der er Præster og Konger, der har annammet af hans Fylde og hans Herlighed.

Og er den Allerhøjestes Præster efter Melkisedeks Orden, der var efter Enoks Orden, som var efter den enbaarne Søns Orden.

Derfor, som skrevet er, de er Guder, nemlig Guds Sønner.

Derfor er alle Ting deres, det være sig Liv eller Død, eller det nærværende eller det tilkommende; alt er deres, og de er Kristi, men Kristus er Guds.« — Pagtens Bog 76: 51—59.

Alle disse er Guder eller Guds Sønner; de er Konger, Fyrster og Præster. Men over dem alle findes der en Præsident eller et Overhovede, som er alles Fader. Og næst efter ham er Jesus Kristus ,den ældste Søn og første Arving til alle Lysets Riger.

Saaledes leder Mormonismen vore Tanker opad mod ubeskrivelige Riger, og inspirerer os til at stræbe mod Fuldkommenhedens store Maal.

Nyt Apostelbesøg

Præsident Ezra Taft Benson vil tale ved følgende Møder:

Aarhus, Torsdag 16. Maj

Aalborg, Fredag 17. Maj

Vi anmoder alle Kirkens Medlemmer i de ovennævnte Distrikter om at komme til Stede. Det vil blive en aandelig Fest.

Joseph Smith saa Gud

Gennem den sidste Krigs Rædsler har mange unge Mænd erholdt et Vidnesbyrd om, at Gud lever. De lærte ham at kende gennem mirakuløse Begivenheder, gennem Svar paa Bønner, gennem Tilkendegivelser, der satte dem uden for enhver Skygge af Tvivl. Disse Vidnesbyrd blev modtaget med Taknemlighed af store Mængder Amerikanere, som i dem fandt en Bekræftelse paa Vidnesbyrd, som de selv havde erholdt i deres eget Liv.

Joseph Smith

Vi kan alle komme til Kundskab om, at Gud lever. Alvorlig, oprigtig Bøn har gentagne Gange bragt Svar i Millioner af Menneskers Liv. Hvert af disse Svar er Bevis paa Guds Virkelighed. Skrifterne er fyldte med Vidnesbyrd om, at han lever; de gamle Profeter erklærer, at de saa ham. De bærer deres Vidnesbyrd ud fra deres Rigdom af Erfaringer, og deres Vidnesbyrd er blevet bevaret til vor Trøst og Opbyggelse.

Men den evige Gud er den samme, som han var i fordums Tid. Han manifesterer sig i vore Dage, som han gjorde det i Fortiden. Peter, Paulus og andre Profeter i Bibelen forstærkede deres personliggjorte Vidnesbyrd om Guds Virkelighed ved deres Lærdomme om hans Eksistens, ved at udføre Mirakler gennem Præstedømmets Kraft og ved at dø for Evangeliet. Sandheden af deres Budskab blev understøttet ved Kirkens hurtige Vækst paa den Tid og Folkets Villighed til at opofre sig for den.

Det samme er Tilfældet i vore Dage. Som de gamle Profeter saa Gud Ansigt til Ansigt og talte med ham, som en Mand taler med en anden, saaledes har Mennesker i Dag set Gud Ansigt til Ansigt og talt med ham. Gennem personlig Erfaring har de opdaget, at Gud lever, at han er en Person,

at Mennesket er skabt i hans Billede, at han elsker sit Folk og vejleder dem.

Lige saa virkeligt som nogle af de gamle Profeter saa Joseph Smith Gud, først i den hellige Lund i Palmyra, New York; senere i Selskab med Oliver Cowdery i Kirtland Tempel i Staten Ohio; saa igen sammen med Sidney Rigdon. Dette var virkelige Oplevelser.

I sit første Syn saa Joseph Smith Faderen og Sønnen. De kom til ham, ikke i en Drøm, men i Virkeligheden. Dette var en stor Oplevelse. Han kunde se dem og høre dem og tale med dem. De besvarede hans Spørgsmaal, de raadede ham, de kaldte ham ved Navn, og de præsenterede sig for ham paa umiskendelig Maade.

Dette Syn resulterede i en ny Evangeliehusholdning. Atter kom der Engle til Jorden; som blev set af Joseph Smith og nogle af hans Kammerater. Englen Moroni bragte de gamle Guldplader til Mormons Bog og viste dem til tre Mænd foruden Joseph Smith, og disse bar Vidnesbyrd om ikke kun at have set Pladerne, men ogsaa at have set og talt med denne Engel og hørt Guds Røst erklære, at Oversættelsen af Bogen var rigtig. Otte andre Mænd saa og berørte med egne Hænder Pladerne. Endskønt nogle af disse Mænd apostaserede fra Sandheden og kæmpede mod Joseph Smith og Kirken, fornægtede de aldrig deres Vidnesbyrd om denne Bog. Selve Mormons Bog er et haandgribeligt Vidnesbyrd om det første Syns Sandfærdighed, for den blev et Resultat af det.

Det første Syn var en Familieerfaring, da det ogsaa kom til at angaa Josephs Forældre og Søskende. Han fortalte dem om det straks efter sin Oplevelse, og de troede hans Ord og hjalp ham. Joseph fortalte ogsaa andre om det; men disse begyndte at forfølge ham. Engang, medens han endnu kun var Dreng, blev der gjort Forsøg paa at berøve ham Livet, for at han ikke skulde fortælle om Synet; for han prøvede ikke at holde det hemmeligt. Dog vidste han ligesom Paulus i fordums Tid, at han havde set dette Syn; han vidste, at han havde set Gud, og til Trods for sine Fjender erklærede han Sandheden deraf. Det var et Faktum. Han havde set Gud og talt med ham. Han vidste, at Gud lever. Hele Kirkens Arbejde gennem et Aarhundrede; dens Vækst, dens Nydelse af

Præstedømmet med dets Gaver, Mirakler og Kræfter, Opfyldelsen af Profeti, dens Million Medlemmers Vidnesbyrd, alt sammen forkynder det den Sandhed, at Joseph Smith saa Gud. Gud er med sin Kirke; Sandheden vil sejre.

En Moders Kærlighed

Af *M. L. White.*

En stille, klar Solskinsdag sneg en Engel sig ud af Himlen og kom ned paa Jorden og strejfede gennem Mark og Skov, By og Landsby. Da Solen var ved at gaa ned, sagde han: »Mit Besøg er forbi, og jeg maa vende tilbage til Lysets Rige; men førend jeg gaar, vil jeg samle mig nogle Erindringer fra mit Besøg her.« Og han saa over i en smuk Blomsterhave og sagde: »Hvor er disse Blomster yndige, og hvor de dufter dejligt.« Og han plukkede den smukkeste Rose, der var, og sagde: »Jeg kan ikke se noget skønnere end den. Jeg vil tage den med mig.« Og han plukkede den. Men saa saa han lidt længere væk og saa en køn, rødkindet Baby smile op til sin Moder. »Aa, denne Baby's Smil er smukkere end nogen Blomster; jeg vil ogsaa tage det.« Men da saa han over Vuggen, og der saa han en Moders Kærlighed udstrømme som Sollyset fra Himlen over Vuggen og den lille Baby, da sagde han: »Aa, den Moders Kærlighed er det smukkeste, jeg har set paa Jorden; jeg vil ogsaa bringe den med mig som en kær Skat.« Han steg op mod Himlen og sagde: »Førend jeg gaar ind, vil jeg undersøge de Erindringer, jeg har bragt med mig.« Og han saa paa Blomsten; men den var visnet; han saa efter Babyens Smil; men det var væk. Men Moderens Kærlighed var der i hele dens Skønhed. Han kastede Blomsten og det falmede Smil bort og sagde til Himlens Hærskarer: »Her er det eneste. jeg fandt paa Jorden, som vil beholde dets Skønhed her i Himlen: *En Moders Kærlighed.*«

(Relief Society Magazine, 1930.)

„Den velsignede iblandt Kvinder.“

Jomfru Maria giver os et Budskab om Guds Godhed. Vi tilbeder ikke Maria; men vi ved, at Bibelen kalder hende »den velsignede iblandt Kvinder«. Hun har noget meget væsentligt at sige os.

Først og fremmest er Maria det høje kristne Kvindeideal. Ren og skær, rolig og stærk, ydmyg og villig, en passende Bolig for Guds Majestæt — saadan er det Billede, som Evangelierne giver os af hende. Og i Sandhed behøver et saadant Ideal at blive levende og stærkt iblandt os, især paa en Tid, hvor Filmsstjerner og Idrætsidealer fanger al Interesse, og en tankeløs Dyrkelse af Legeme truer med aldeles at undertrykke alle aandelige Værdier. Vi behøver at have den hellige Jomfru Marias Billede levendegjort for os: Renhed og Godhed, Trofasthed og Ydmyghed og Straalekransen om hendes Pande, som er en Genspejling af et Sind, som har lært, at Legemet skal være Aandens Tjenerinde og et Guds Tempel. Maaske taler vi alt for lidt om hende. Maaske er det derfor, at vi er saa fattige paa kristne Kvindeidealer. Hendes Billede burde lyse for os som Solen i den tidlige Vaar, og vi skulde bede, om mange kristne Kvinder i Verden maatte tage hende som deres Forbillede og Livsideal.

Endvidere er Maria ogsaa Moderen, som taler til os om Moderskabets Storhed og Hellighed. Hun var fortrolig med Moderskabets Lykke; Lukas fortæller, at hun sang en Sang, den første kristne Salme, da hun fik Kundskab om sin Opgave: »Min Sjæl, priser storligt Herren«. (Luk. 1: 46—55.) Men ogsaa Moderskabets Smerte kendte hun til. »Stabat mater dolorosa.«

Maria staar ved Korset. Ja, Maria er Moderen, fortrolig med Mødres Glæde og Smerte. Men endnu mere: Gennem det hellige Liv, hun bar under sit Hjerte, er Moderskabet ogsaa blevet helliget til en Tjeneropgave, en af de højeste i Guds Rige.

Med fuldstændig Rette kan der derfor synges en Lovsang til Moderkaldet, et Æresminde til alle dem, der ofrer Nattesøvn og Dagens Hvile for sit Barn, som tror paa det, ogsaa naar ingen anden gør det, som glædes med det, sørger

med det og lider med det. Paa Moders Dag takker vi Gud for vor egen Moder og for vore Børns Moder og glædes over, at Gud har helliget Moderkaldet til en Opgave i sit Rige.

Hun, som kaldes »den velsignede iblandt Kvinder«, er altsaa Kvindeidealet og Moderen, et Forbillede paa Godhed, Ydmyghed og Tjenersind. Og dog har Bibelen ikke givet sin betagende Skildring af Maria blot for at fremstille et Ideal eller for at prise Moderskabets Storhed. Det vigtigste i Bebudelsesbudskabet er Underet, Underet, som overgaar al Forstand, at Guds enbaarne Søn fødtes til Jorden.

For det Menneske ,som med Tro tager imod et saadant Budskab, skal Portene til Troens Vidunderland springe op, og det vil med den »velsignede iblandt Kvinder« kunne sige:

»Min Sjæl priser storligen Herren, og min Aand glæder sig i Gud, min Frelser.«

(»Nordstjärnan«, Maj 1945).

Guds Tjenerinde

En Kvinde, fyldt med Angst og Sorg, trængte sig gennem den store Folkemængde frem til Foden af et romersk Kors. Hendes Søn var fastnaglet til det og led for Verdens Synder. Da hun nu stod der og betragtede Sønnens Ansigt, saa han ned til hende med den dybeste Kærlighed og Ømhed. Hvor hun havde gjort meget for ham! Hun havde plejet ham fra hans spæde Aar, trøstet og opmuntret ham under hans Mission! Og nu skulde han forlade hende.

Hans mest elskede Discipel stod ogsaa ved Korsets Fod. Han anbetroede sin Moder i *Johannes'* Omsorg med Ordene: »Kvinde, se din Søn,« og til Johannes: »Se, din Moder.« En højere Ære end denne kunde vel næppe gives denne Discipel. Der skulde drages god Omsorg for hende.

Vi kan ikke fatte hele Vidden af Marias Indflydelse paa hendes Søns Mission. Hun vidste, hvem der var hans guddommelige Fader, og havde gjort det lige fra den Stund, da hun modtog Englens Budskab. I Besiddelse af denne Vished maa hun have drømt om den Del, hun skulde udføre under hans Jordeliv. I dette fulgte hun blot Traditionen blandt alle

gode Mødre; hun gjorde det samme som Elisabeth, Johannes' Moder uden Tvivl havde gjort; hvad Samuels Moder, Mose Moder og alle Guds Tjeneres Mødre havde gjort. Hun gjorde det, som Mødrene til dem, der i Dag bærer Præstedømmet, skulde gøre.

Det er snart Moders Dag. I Maj fejrer vi ogsaa det aaronske Præstedømmes Gengivelse. Mødrene til Diakoner, Lærere og Præster i Nutidens Israel hædres af dem i deres Familie, og Mødrene tillige med deres Mænd og andre Familiemedlemmer hædrer til Gengæld deres Sønner, som holder Præstedømmet.

Herren har gennem alle Tider givet sine Tjenere gode Mødre. Tænk paa Moder Smiths Indflydelse paa sin Søn, Profeten Joseph ,hvorledes hun lige fra hans spæde Barndom indgød ham Tro i Hjertet, og hvordan hun forsvarede og troede paa ham, da han modtog sin første Aabenbaring fra Gud. Tænk paa, hvordan hun opmuntrede ham i hans Arbejde, plejede ham, medens han oversatte Mormons Bog, holdt de Mennesker paa Afstand, som søgte at skade ham. Hun beskyttede sin Søn under Forfølgelser, ja, indtil hans Martyrdød. Hvor anderledes Joseph Smiths Liv vilde have været, om hans Moder ikke havde hjulpet ham.

Mødrene blandt de Sidste Dages Hellige er ikke ulig Mødrene til Guds Tjenere i forrige Tider. De er den Almægtiges Tjenerinder, udvalgte til at hjælpe og opfostre Fremtidens Ledere i Israel. Deres Ansvar er stort, deres Arbejde langvarigt, men deres Belønning vil blive evigvarende. De er Guds Medhjælpere i at frembringe Liv, og de er hans Medhjælpere i at opfostre hans Tjenere.

Ingen Søn kan ære sin Moder højere end ved at blive en aktiv Arbejder for Guds Værk. Ingen Moder kan gøre mere for sin Søn end at lede ham ind paa Sandhedens Vej, undervise ham om Evangeliet og hjælpe ham med at forberede sig til at forstaa det store Ansvar, der ligger i at blive anbetroet at bære Præstedømmets Magt og Myndighed.

Fra »*The Church Section*«.

Sæt Liv i Kredsene!

Aandeligt Liv og Aktiviteten vil blomstre. Det er en logisk Selvfølge og en af Kredslærernes vigtigste Opgaver. Det er Nøglen til aandelig Frigørelse og Fremgang, og det er en uafviselig Pligt at gøre opmærksom paa den Fare, der ligger i at bevare en passiv Holdning. Den kan sammenlignes med et stillestaaende Vand, som uden Tilløb og Afløb lidt efter lidt forurenes og gør et dødt og absolut ikke tiltalende Indtryk, hvorimod Aktivitet betyder Liv og kan lignes ved en stadig rislende Bæk, hvis rene, klare Løb spreder Liv og Frodighed til alle Sider.

Th. Bregentoft

Fremgang kan derfor ikke forventes indenfor dette vigtige Arbejdes Omraade, før det for Alvor gaar op for de Mænd, som er kaldet til Kredslærerarbejdet, at de er betroet en af de vigtigste og mest ærefulde Stillinger indenfor Kirken, og at det ydermere er intet mindre end et Privilegium, de nyder, et helligt Kald, dette at være en Hyrde for en af Guds Hjorde, hvor de har Ansvaret for at enhver gør sin Pligt i den Kreds, han er betroet og med en kærlig og forstaaende Omhu leder dem, som muligvis er kommet paa Afveje, tilbage til Folden.

Giv derfor ikke op overfor Mindreværdskomplekser, *men benyt Tiden* efter bedste Evne. Herren forlanger ikke noget af os, som han ikke er i Stand til at hjælpe os med. Stol kun paa det (Se 1. Nephi. 3:7).

Det er let at forstaa, hvad det vil betyde af Glæde og Tilfredshed til alle Sider. Mere aandeligt Liv i Kredsene betyder *større Aktivitet, større Mødedeltagelse, større Tro, større Vidnesbyrd.* Og det var derfor alvorlige og betydningsfulde Ord, naar Jesus siger til Simon Peter: *„Vogt mine Faar"*. (Joh. 21:15—17). At disse formanende Ord ogsaa kan overføres og gælde *Kredslærernes Arbejde,* er vel ingen i Tvivl om.

Th. Bregentoft.

KIRKELIGE NYHEDER ...

Ungdomsstævne i Aarhus.

Paa Grund af de stadigt meget vanskelige Valutaforhold ved Rejser og Ophold i Sverige, ser vi os desværre nødsaget til at aflyse Danmarks Deltagelse som en Helhed i det længe imødesete Stævne i Gøteborg. Dog er et fællesnordisk Stævne stedse i vore Tanker, og vi vil atter tage Planerne op, naar Forholdene bedres.

I Stedet indbyder vi alle danske Søskende til Stævne i Aarhus i Pinsedagene, og vi haaber og tror, at mange vil modtage Indbydelsen, saaledes, at det kan blive nogle virkelig gode og uforglemmelige Dage.

Trods de sidste seks Aars Mørke har vi endnu Erindringer fra Ungdomsstævnerne, som vi havde dem før Krigen; tænk paa de tidligere Stævner i Aarhus, Silkeborg og Odense, disse Minder taler for sig selv, vi behøver ikke at sige mere.

Derfor, mød alle op, unge som ældre, til Stævnet i den smilende, jyske Hovedstad.

Programmet vil begynde Lørdag Aften med Skuespil og Sketch, fremført af de forskellige Ungdomsforeninger. Søndag Formiddag vil der blive Ungdomsgudstjeneste med fire Juniortalere og Søndag Aften stor Gudstjeneste, hvor bl. a. Missionspræsidenten taler. Under disse Møder vil der samtidig blive holdt Konkurrence i Korsang, Kvartetter, Trio og Duetter. Om Mandagen bliver der Udflugt til et Sted i Aarhus' skønne Omegn, og om Aftenen slutter Stævnet med Banket, festligt Samvær og Dans.

Vel mødt i Aarhus.

G. U. F.s Hovedbestyrelse.

KIRKEN I BERLIN

Kirken har igen oprettet sit Hovedkvarter i Berlin. Den bomberamte By vil endnu engang blive Midtpunktet for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Virksomhed. Den 25. Januar lejedes en stor og smuk Villa, beliggende i et temmeligt skaanet Kvarter af Storbyen, til dette Formaal, og 11 Personer har faaet Tilladelse til at blive overflyttet fra den britiske til den amerikanske Zone af Berlin for at lede Kirkens Arbejde i Tyskland.

LANDET RUNDT ...

AARHUS: *Daabshandlinger:* Konferencesondag den 7. April indlemmedes følgende tre ved Daab i Kirken: *Ellen Christiansen*, dobt af Ældste Laur. Christiansen, Haandspaalæggelse af Præsident Orson B. West; *Kay Oliver Jensen*, døbt af Ældste Frede E. Thomsen, Haandspaalæggelse af Ældste Rich. Nielsen, og *Henny Thomsen*, dobt af Ældste Frede E. Thomsen, Haandspaalæggelse af samme. — Vi onsker ovennævnte Soskende hjertelig til Lykke.

Ordination: Den 7. April blev *Hans Jørgen Præstmann Olsen* ordineret til Lærer af Missionspræsident Orson B. West.

ESBJERG: *Velsignelse:* Sondag den 10. Marts 1946 blev Soster Edith Christensens lille Son, fodt i Sonderborg den 26. Nov. 1945, velsignet af Ældste Johs A. Sørensen og fik Navnet *Werner Gerhart Voss Christensen*.

Daabshandlinger: Den 24. Februar 1946 blev *Doris Agnete Veronika Jensen* dobt af Ældste Villiam Petersen og fik Haandspaalæggelse af Ældste Alving Andersen.

Den 14. April indlemmedes *Hans Wentsèl Nissen*, Arnum, i Kirken ved Daab. Broder Nissen blev døbt af Missionspræsidenten, Haandspaalæggelse af Ældste Ejner Nielsen.

Ordination: Den 14. April 1946 blev *Bent Hans Hoedt Rasmussen* forfremmet til Præst.

Bryllup: Den 7. April 1946 viedes *Bent Höedt Rasmussen* og *Doris Agnete Veronika Jensen* af Grensforstander Rich. Gregersen.

Sølvbryllup: Den 29. Maj fejrer Broder *Niels Peter Arendtsen* og Hustru, Kobenhavn, Solvbryllup. Hjertelig til Lykke!

Guldbrylluppe r: Den 13. Maj 1946 kan Broder og Søster *Niels Christian Borgesen*, Helsingor, fejre deres Guldbryllup, og Fredag den 31. Maj 1946 fejrer Ældste *Ole C. Petersen* og Hustru, Kobenhavn, deres Guldbryllup. Begge Guldbrudepar har gennem en længere Aarrække været Medlem af Kirken. Vi onsker dem hjertelig til Lykke og nedbeder Herrens rigeste Velsignelse over dem.

Dodsfald: Den 5. April afgik en af Kobenhavns Grens kendte Soskende, *Margrethe Hansigne Johansen*, ved Doden. Begravelsen den 11. April formede sig som en smuk Hyldest til vor afdode Søster. Vi udtaler et: Æret være hendes Minde!

SØNDAGSSKOLEN

(Juni)

NADVERVERS

O Helligaand, mit Liv, min Lyst,
du skjulte Perle i mit Bryst.
Ransag mit Hjerte, om du tror,
mig værdig til dit Nadverbord.

KORLEKTIER

1. Søndag. (Pagtens Bog 58: 19.) »Thi sandelig siger jeg eder, min Lov skal holdes i dette Land.«

2. Søndag. (Matt. 9: 38.) »Bed derfor Høstens Herre, at han vil drive Arbejdere ud til Høst.«

3. Søndag. (Pagtens Bog 56: 2.) »Den, der ikke vil tage sit Kors op, følge mig og holde mine Befalinger, den skal ikke blive salig.«

4. Søndag. (Matt. 5: 10.) »Salige er de, som er forfulgte for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres.«

GLÆD ANDRE OG DU GLÆDER DIG SELV

En ung Sporvognsmand gik paa en af Byens Gader, sørgmodig over sin Fattigdom. Han saa en Dreng, der solgte Sprællemænd og i Tanker tog han en Tokrone op af Lommen og gav Drengen den med disse Ord: »Værsgod, jeg skal ingen Sprællemand have.« Drengen blev glad og ligeledes Sporvognsmanden over at se Drengens Glæde. *Hovedbestyrelsen.*

INDHOLD

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Ansvarhavende Redaktør: *Orson B. West,* Priorvej 12, København F.
Klostertrykkeriet, København.